

בש"פ 5308/24 - מיכאל פן נ' היועצת המשפטית לממשלה

בבית המשפט העליון

בש"פ 5308/24

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

העורר:

מיכאל פן

נגד

המשיבה:

היועצת המשפטית לממשלה

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי

בירושלים מיום 18.06.2024 ומיום

24.06.2024 בתה"ג 61591-10-21 שניתנו

על ידי כבוד השופטת ש' רנר

תאריך הישיבה:

כ"ח בסיון התשפ"ד (04.07.24)

בשם העורר:

עו"ד סוזנה אשור פולק; עו"ד יעל ביטון

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ש' רנר) בתה"ג 61591-10-21 שניתנו ביום 18.06.2024 וביום 24.06.2024 (להלן: ההחלטות), שהוגש על בסיס הפרשנות שהוענקה לתקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א-1970 (להלן: תקנות ההסגרה או התקנות), במסגרת בש"פ 501/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו (10.05.2009) (להלן: עניין מאיו).

2. בגדרן של ההחלטות נדחתה על הסף בקשת העורר לקבל מהמשיבה חומרים מסוגים שונים, החיוניים לטענתו לשם התגוננות מפני עתירת הסגרה שהוגשה בענייננו - וזאת, נוכח השיהוי שנפל בהגשת הבקשה (להלן: בקשת העיון).

הרקע

3. על פי בקשת הסגרה שהועברה מטעם הרשויות בארצות הברית ביום 25.07.2019 (להלן: בקשת

ההסגרה), נגד העורר ואדם נוסף (להלן: השותף) - הוגש ביום 24.04.2019 כתב אישום לבית המשפט הפדרלי של המחוז המערבי במדינת פנסילבניה בארצות הברית. בכתב האישום יוחסה לעורר עבירה לפי סעיף 1956(h) לפרק 18 ל-United States Code (U.S.C.), שעונשה המרבי עומד על 20 שנות מאסר (להלן: כתב האישום האמריקאי).

4. לפי הנטען בכתב האישום האמריקאי, החל מאוקטובר 2013 ועד יום 24.04.2019, העורר והשותף הפעילו אתר אינטרנט בשם "deepdotweb" המשמש כשער כניסה לשלל זירות מסחר פליליות ברשת ה-Darknet. במסגרת זו, השותף והעורר מואשמים בכך שגבו עמלות תיווך מספקי סחורות אסורות, ששולמו להם באמצעות מטבעות וירטואליים. סך הרווחים הלא-חוקיים של השניים עומד, כך נטען, על כ-15 מיליון דולר. על מנת להסוות את מקורם של הכספים, אלה הופקדו, לפי הנטען, במספר ארנקים וירטואליים ובחשבונות בנק שונים, תוך שימוש ב"חברות קש".

5. בהמשך לבקשת ההסגרה, ביום 27.07.2021 הורה שר המשפטים, בהתאם לסמכותו מכוח סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה או החוק), על כך שהעורר יובא לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שזה יקבע האם הוא בר-הסגרה. עתירת הסגרה כאמור, הוגשה ביום 26.10.2021, כאשר בה נטען כי בגין המעשים המיוחסים לעורר, ניתן היה להאשימו בישראל בעבירות לפי סעיפים 3(א) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון).

6. ביני לביני, ביום 24.11.2022, הוגש נגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בו יוחסו לו עבירות מס שונות, כמו גם עבירות על חוק איסור הלבנת הון; זאת, בקשר לסכומי כסף שונים שהופקדו בין השנים 2014-2019 בחשבונות בנק שונים, על ידי חברה הרשומה בא"י סיישל, המצויה בבעלותם המשותפת של העורר ושל השותף (ת"פ 54759-11-22; להלן: כתב האישום המקומי). בהמשך לאמור, בדיון שהתקיים בעתירת ההסגרה ביום 29.12.2022 טען בא כוח העורר כי מתעורר חשש מפני "סיכון כפול"; כך, כפי טענתו, האישומים בכתב האישום האמריקאי ובכתב האישום המקומי - עוסקים באותם המעשים בדיוק.

7. דיון בטענות המקדמיות, כמשמעותן בתקנה 11 לתקנות ההסגרה, התקיים ביום 28.12.2023, ובמסגרת זו נדרשו הצדדים גם לטענה בדבר "סיכון כפול". יוער, כי המשיבה אף הגישה תגובה מפורטת ביחס לטענות אלה ביום 28.03.2024, בגדרה השיבה גם לטענה המוזכרת. זאת ועוד, גם בדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא ביום 04.04.2024 שב וחזר בא כוחו של העורר על טענתו לפגמים שונים בעתירת ההסגרה ועל החשש מפני "סיכון כפול" - אך זאת, יודגש, מבלי שנתבקש עיון במסמכים המצויים בידי המשיבה.

8. עוד ראוי להזכיר מסמך הנושא את הכותרת "הבהרה מטעם המשיב", שהוגש על ידי העורר ביום 15.04.2024. בגדרו של מסמך זה, עתר העורר לכך שככל שבית משפט קמא יקבע כי אין מקום לדחות את עתירת ההסגרה על יסוד הטענות המקדמיות, יורה הוא על עיכוב הדיון בה. זאת, עד להכרעה בכתב האישום המקומי; שכן, לטענתו, "ככל וייקבעו על ידי בית המשפט בתל אביב [אשר דן

בכתב האישום המקומי - ח' כ' [קביעות עובדתיות הסותרות את טענות המדינה בהליך ההסגרה, תהא זו **מושתקת** מלטעון את ההפך" (ההדגשה במקור).

9. ביום 24.04.2024 ניתנה החלטת בית משפט קמא בגדרה הוכרעו הטענות המקדמיות (להלן: ההחלטה בטענות המקדמיות). תחילה נקבע, כי בהתאם לסעיף 2ב(א)(4) לחוק ההסגרה, אין בסיס בדין לעיכוב הדיון בעתירת ההסגרה, אף אם טענתו של העורר כי הועמד לדין בגין אותם המעשים תתקבל; שכן, העורר טרם "נמצא זכאי או חייב" בכתב האישום המקומי, כדרישת סעיף 2ב(א)(4) לחוק. הודגש, כי דווקא אילו היו המעשים בגינם הועמד העורר לדין במסגרת כתב האישום המקומי, מעשים אחרים מאלו שבגינם הוגש נגדו כתב האישום האמריקאי, הרי שהיה בסמכותו של בית המשפט להורות על עיכוב הדיון בעתירת ההסגרה, מכוח סעיף 11 לחוק ההסגרה.

10. עוד נדרש בית משפט קמא, לטענות שונות שהעלה העורר בעניין ההבדלים שבין העבירה שיוחסה לו בכתב האישום האמריקאי ובין מקבילתה בדין הישראלי. בעניין זה נקבע, כי "לא ברור מדוע הועלתה [טענה זו - ח' כ'] כטענה מקדמית ודינה להתברר במסגרת הדיון לגוף העתירה". זאת נקבע, גם ביחס ליתר הפגמים הנטענים בעתירת ההסגרה, ובכלל זה להבדלים עליהם הצביע העורר בין שני כתבי האישום. אשר על כן, בקשת העורר להורות על ביטול העתירה, עיכובה או תיקונה - נדחתה. להשלמת התמונה יצוין, כי על החלטה זו הגיש העורר עתירה לפני בית המשפט הגבוה לצדק, ביום 30.05.2024, אשר נדחתה בו ביום (בג"ץ 4451/24 פן נ' בית המשפט המחוזי בירושלים (30.05.2024)).

11. יוער, כי ביני לביני, ביום 10.06.2024, הגישה המשיבה מכתב הבהרה מטעם הרשויות בארצות הברית, הנוגע לעבירות המיוחסות לעורר, ובפרט ליסודותיה של עבירת איסור הלבנת ההון שבדין האמריקאי (להלן: מכתב ההבהרה); וזאת, בזיקה לטענות שונות שהועלו על ידי העורר בעניין זה.

12. ביום 18.06.2024 הוגשה בקשת העיון מכוח תקנה 8 לתקנות, היא הבקשה שבמוקד הערר שלפניי. בבקשה זו, נתבקשה המשיבה להמציא לעורר, בעיקרם של דברים, חמישה סוגי מסמכים, כדלהלן:

א. פנייתה הרשמית של המשיבה לרשויות בארצות הברית, אשר קדמה לקבלת מכתב ההבהרה שהוגש ביום 10.06.2024.

ב. חוות הדעת שהוגשה לעיונו של שר המשפטים, שעליה התבססה החלטתו מיום 27.07.2021.

ג. רשימת החומר המצוי בידי המשיבה, ובכלל זה - "תרשומות פנימיות בין רשויות התביעה המקומיות, על כלל זרועותיהן, וכן בינן לבין מקבילותיהן בארה"ב".

ד. מידע בנוגע לאפשרות הסגרתו של אדם מארצות הברית אל ישראל, אף אם הוא עומד לדין

בארצות הברית, ובגין אותו מעשה. זאת, על מנת לבסס טענה בדבר היעדר הדדיות בהסגרה.

ה. מידע רב בנוגע ליסודות עבירת הלבנת ההון שבדין האמריקאי, ובכלל זה - היסוד העובדתי הנדרש; היסוד הנפשי הנדרש; כללי התיישנות העבירות; תחולתה של דוקטרינת הניסיון הבלתי צליח; פירוש מונחים שונים שבחוק האמריקאי; סוגיות הנוגעות לסמכות המקומית ולסמכות האקס-טריטוריאלי; ועוד.

13. בו ביום, דחה בית משפט קמא את בקשת העיון, תוך שקבע כי "המועד להגשת בקשה לעיון בחומר ראיות חלף זה מכבר"; וכי "דין נרחב בטענות מקדמיות לרבות כאלו שיאפשרו על פי הנטען להתגונן מפני העתירה" - התקיים זה מכבר. הודגש, כי בדיונים אלו - לא הועלתה כל בקשת עיון מצדו של העורר או בא כוחו. עוד הוסף, כי דיון בעתירת ההסגרה קבוע למועד קרוב, ולכן, אילו יעתר בית המשפט לבקשת העורר, הדבר יוביל "[ל]דחייה נוספת של ההליך המתנהל מזה זמן רב". אולם, לצד כל האמור, נתבקשה תגובת המשיבה לעניין בקשה א' של העורר העוסקת, כמפורט לעיל, בפניית המשיבה לרשויות בארצות הברית.

14. תגובתה זו הוגשה ביום 20.06.2024, בגדרה ציינה המשיבה כי על אף שהיא סבורה שפנייתה לרשויות בארצות הברית אינה באה בגדרי תקנה 8 לתקנות, בפרט נוכח העובדה שמדובר ב"תרשומת פנימית", הרי שהיא נכונה להביא את תוכן הפנייה - וכך נעשה.

15. בהמשך לאמור, ביום 23.06.2024 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט קמא מיום 18.06.2024, שנדחתה אף היא בהחלטתו מיום 24.06.2024, תוך שנקבע כי "גם על פי הטענה שחלק מהמבוקש נתבקש עוד קודם להחלטה מיום 24.4.24 [ההחלטה בטענות המקדמיות - ח' כ']", הרי שעדיין, בהתנהלות העורר דבק שיהיו משמעותי.

16. מכאן הערר שלפניי, שהוגש ביום 01.07.2024. בתמצית, העורר טוען כי שגה בית משפט קמא שעה שדחה את בקשותיו על הסף, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה או לקיים בהן דיון. לגופם של דברים נטען, כי כלל לא דבק שיהיו בהתנהלותו וכי החומרים שנתבקשו עשויים לבסס פגמים נטענים בעתירת ההסגרה, ובכלל זה את טענת 'הסיכון הכפול', עליה שב וחזר. לצד כל זאת, עתר העורר לכך שאורה על עיכוב הדיון בעתירת ההסגרה, וזאת עד למועד ההכרעה בערר.

17. ביום 04.07.2024 התקיים דיון בערר לפניי. בדיון זה שב וחזר בא כוחו של העורר על טענתו לפיה לא דבק שיהיו בהגשת בקשת העיון. לגופם של דברים הודגש, כי "כשאני מדבר על חומרי חקירה אני לא מבקש ראיות. אני מבקש הבהרות משפטיות לרשויות בארצות הברית וזהו". אולם, על אף טיבם של חומרים אלה, נטען, כי "אלה חומרים שאני יכול לקבל רק במסגרת סעיף 8 לתקנות ההסגרה". מן העבר השני, הדגישו באות כוח המשיבה כי מענה מפורט לטענותיו המקדמיות של העורר ניתן זה מכבר, ואף נתקבלה בהן החלטת בית משפט קמא כבר ביום 24.04.2024. לעניין זה נטען, כי התנהלותו של העורר בהקשר זה, יוצרת את הרושם כי נעשה כל שביכולתו על מנת לעכב את הדיון

בעתירת ההסגרה. עוד נטען, כי ממילא, טענות הנוגעות לגופם של האישומים, ובפרט ביחס לדין האמריקאי - ראוי שתבררנה במסגרת ההליך שיתנהל בארצות הברית.

דיון והכרעה

18. תקנה 8 לתקנות ההסגרה מגדירה את זכותו של מבוקש הסגרה לעיין בחומר הראיות המצוי בידי העותרת בעתירת הסגרה, ובתוך כך, נקבע בה כדלהלן:

"עיון בחומר הראיות

הוגשה עתירה - רשאי המבוקש או סניגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר ולקבל את שמות העדים שבדעת העותר להשמיע בעת הדיון בעתירה ונושא עדותם."

19. על תכליתה של זכות העיון הקבועה בתקנה 8, עמד השופט א' א' לוי בעניין מאיו, בדרך זו:

"במידע שאספו רשויות החקירה אפשר וטמון המפתח לזיכוי של נאשם מן המיוחס לו. חומר הראיות שגובש הוא נדבך ואין שני לו בהגנתו של העומד לדין. העיון מגשר, ולו במעט, על פער הכוחות הניכר בין המדינה לבין מושא הפעלתו של כוח האכיפה שבידיה [...] כך הוא, בפרט, בהליכי הסגרה [...]". (שם, בפסקה 5) (ההדגשה הוספה - ח' כ').

20. יוער, כי על אף שבהקשרים שונים שאבה הפסיקה השראה מזכות העיון שקבועה בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) (ראו למשל: עניין מאיו, באשר לזכות הערר על החלטה שנתקבלה בבקשה שהוגשה מכוח תקנה 8 לתקנות; ראו גם: בש"פ 1996/15 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 6 (18.06.2015)) - הרי שהודגש, לא אחת, כי זכות העיון מכוח תקנה 8 לתקנות מצומצמת מהזכות שקבועה בסעיף 74 (ראו: בש"פ 5491/11 רוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (03.08.2011); בש"פ 4885/20 לייפר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 10 (19.07.2020) (להלן: עניין לייפר); ראו גם: יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי 210 (2021) (להלן: עמית)).

21. בתוך כך, ובהתאם ללשון התקנה, זכות העיון מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון, כי החומר "נוגע לעתירה" ו-השני, כי החומר מצוי בידי המשיבה, העותרת בעתירת ההסגרה (בש"פ 4953/21 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 11 (08.08.2021) (להלן: עניין כהן)).

22. אשר לתנאי הראשון, נפסק בעבר כי תכליתה של זכות העיון אינה לסייע למבוקש להתגונן מפני האישומים המיוחסים לו על ידי המדינה שביקשה את ההסגרה, אלא כדי לארגן את הגנתו מפני עתירת ההסגרה (בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' נובק, פסקה 8 (24.06.2010) (להלן: עניין נובק); עניין כהן, בפסקה 11); שהלוא, "בית המשפט הדין בעתירה להסגרה אינו הערכאה המתאימה לערוך ביקורת שיפוטית על הרשויות במדינה המבקשת", וזו צריכה להיעשות במסגרת ההליך שיתקיים

בה (עה"ס 4315/21 טייב נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 12 (14.02.2022)). יחד עם זאת, ראוי לציין כי גם חומרי חקירה שנערכה בישראל עשויים להיכנס לדלת אמותיה של תקנה 8, ככל שהם נוגעים לעתירה, ועד כמה שכך (בש"פ 2008/23 קוטלר נ' מדינת ישראל (02.04.2023) (להלן: עניין קוטלר); בש"פ 5723/17 מימון עמר נ' מדינת ישראל (27.07.2017)).

23. אשר לתנאי השני, שעניינו בכך שהחומר "מצוי בידי העותר" (בעתירת ההסגרה) - נפסק זה מכבר כי משמעותו היא שהיועצת המשפטית לממשלה אינה נדרשת לפנות למבקשת ההסגרה, על מנת שזו תוסיף על הראיות שנכללו במסגרת בקשת ההסגרה (ראו, מני רבים: עה"ס 5943/22 עוודאללה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.03.2023); ע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 10 (06.12.2010); ע"פ 2888/16 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 (23.06.2016)).

24. לצד כל האמור, וכפי שנקבע ביחס להליכי גילוי ועיון בהקשרים אחרים, נפסק כי יש לאזן את זכות העיון מכוח תקנה 8 לתקנות אל מול אינטרסים נוגדים אחרים (ראו למשל: עניין מאיו, בפסקה 10 לחוות דעתו של השופט לוי; עניין נובק, בפסקה 9; עניין כהן, בפסקה 11). בתוך כך נפסק, כי אין מקום להתיר 'מסע דיג' בחומרים המצויים בידי העותרת בעתירת ההסגרה, לא כל שכן כאשר הם אינם רלוונטיים לדיון בעתירת ההסגרה (עניין קוטלר). זאת ועוד, על יסוד ההלכות שנקבעו לעניין זכות העיון מכוח סעיף 74 לחסד"פ, הודגש בעבר כי "התכתבויות בין הרשויות בהליך הסגרה חוסות גם תחת החריג של התכתבויות ותרשומות פנימיות שנקבע לעקרון הגילוי המוסדר בחוק סדר הדין הפלילי" (עניין נובק, בפסקה 11; עניין לייפר, בפסקה 10; ראו גם: עמית, בעמוד 211).

מן הכלל אל הפרט

25. על יסוד כל האמור, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, נחה דעתי כי דין הערר להידחות, והכול כמפורט להלן.

26. אפתח בכך שאציין כי מקובלת עליי מסקנת בית משפט קמא לפיה בקשת העורר הוגשה בשיהוי ניכר, זאת בשים לב לכך שעתירת ההסגרה הוגשה כבר לפני כשלוש שנים. אף אם אקבל את טענת בא כוח העורר כי חלקם של החומרים נתבקשו במועדים מוקדמים יותר ממועד הגשת בקשת העיון - הרי שעדיין, מדובר בשיהוי משמעותי, שמצדיק את דחיית הבקשה; זאת, לבטח בשים לב למועד הדיון בעתירה, שהיה קבוע בסמוך למועד בו הוגשה בקשת העיון. אכן, בנסיבות אלה מתעורר חשש שמא מטרת הבקשה היא אך לעכב, פעם נוספת, את הדיון בעתירת ההסגרה (השוו: עניין קוטלר). לעניין זה, נפסק זה מכבר כי "יש לנהל את הליך ההסגרה באופן יעיל ומהיר ככל שניתן ולמנוע הימשכות ההליכים שלא לצורך" וכן למנוע ריבוי בקשות מצד המבוקש, כאשר הן נועדו "לדחות ככל שניתן את הקץ עד להסגרתו" (עניין כהן, בפסקה 14).

27. אעיר, כי הגם שישנם מקרים בהם קיימת הצדקה לקיום דיון בבקשת עיון, חרף שיהוי שדבק בהגשתה; בענייננו, ממילא, בית משפט קמא לא הסתפק בדחיית הבקשה מטעם זה בלבד, אלא נדרש באופן מפורט לטענות המקדמיות שהועלו על ידי העורר כבר בהחלטתו מיום 24.04.2024. בתוך כך

הודגש, כי את חלקן של הטענות, וביניהן הטענה ל"סיכון כפול" - יש לדחות על אתר; ואת חלקן האחר - יש לברר במסגרת הדין בעתירת ההסגרה עצמה. בנסיבות אלה, מובן כי לא היה מקום לאפשר לעורר לעיין בחומרים המצויים בידי המשיבה, ככל שהם נועדו לבסס טענות מקדמיות שנדחו זה מכבר, לגופם של דברים (זאת, למשל, לעניין בקשה ד', שנועדה, כפי שנטען על ידי העורר, לסייע בביסוס טענת ה'סיכון הכפול').

28. לא זו אף זו, בדיון שהתקיים לפניי, בא כוח העורר ציין במפורש כי בקשת העיון אינה עוסקת בראיות, אלא כלשונו הוא - "[ב]הבהרות משפטיות" שיינתנו על ידי מבקשת ההסגרה, מדינת ארצות הברית. דא עקא, בהתאם לפסיקה בכגון דא, ספק בעיניי אם מדובר בחומר "הנוגע לעתירה" (השוו: ע"פ 9026/11 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 29 (06.12.2012)). יתר על כן, אין כל חולק כי אין מדובר בחומר "[ה]מצוי בידי העותר" (בעתירת ההסגרה), אלא בחומר שמצוי בידי מבקשת ההסגרה. כאמור, ככלל אין מורין למשיבה להמציא לידי המבוקש חומרים שכאלה מכוחה של תקנה 8 לתקנות ההסגרה (ראו: פסקה 23 שלעיל).

29. אם בכך לא די, דומני כי, על פני הדברים, מקצתו של החומר המבוקש נועד לסייע לעורר לערוך את הגנתו מפני כתב האישום האמריקאי, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם תכליתה של תקנה 8 לתקנות (ראו: פסקה 22 שלעיל). לא למותר לציין, כי חלק מהסוגיות שביחס אליהן דרש העורר לקבל הבהרה, בפרט אלה הנוגעות ליסודות עבירת הלבנת ההון שבדין האמריקאי, אכן זכה להתייחסות מסוימת במסגרת תגובת המשיבה מיום 28.12.2023. עוד בהקשר זה יש לציין, כי נספח ג' לכתב האישום האמריקאי, שכותרתו "Legal Provisions", ואשר צורף לנספחי העתירה, כולל אף הוא פירוט ביחס לעבירה המיוחסת לעורר. לבסוף, יש להזכיר גם את מכתב ההבהרה שהועבר מטעם הרשויות האמריקאיות לעיונו של העורר, ביום 10.06.2024. דבריי אלו מקבלים אך משנה תוקף בשים לב לאמור בפסיקת בית משפט זה, שלפיה - "הליך ההסגרה הוא הליך של פרוזדור ולא של טרקלין", וככזה אין הוא נועד לברר את אשמתו או את חפותו של המבוקש, אשר צריכות להתברר במסגרת ההליך במדינה המבקשת (ע"פ 4694/20 לייפר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 16 לחוות דעתו של השופט י' עמית (02.09.2020)).

30. לבסוף יש לציין, כי מקצתם של החומרים אשר העיון בהם נתבקש על ידי העורר אף חוסים תחת ההגנה הנתונה לתרשומות פנימיות, ובכלל זה, ראוי להזכיר את החומרים שנתבקשו במסגרת סעיפים א'-ג' שהוזכרו לעיל, כאשר לגבי החומרים שנתבקשו בסעיף ג', הדבר אף צוין על ידי העורר במפורש (ראו: פסקה 12 שלעיל). בנסיבות אלה, מובן כי דינו של העורר, גם בהקשר זה - להידחות (ראו: פסקה 24 שלעיל).

31. סוף דבר: בהתאם לאמור לעיל - הערר נדחה בזאת. מאליה נדחת גם בקשת העורר, כי אורה על עיכוב הדין בעתירת ההסגרה.

ניתנה היום, ד' בתמוז התשפ"ד (10.7.2024).

שׁוֹפֵט
